

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
CURTEA DE JUSTIȚIE A COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Presă și informare

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 35/09

23 aprilie 2009

Hotărârea Curții în cauza C-59/08

Copad SA/Christian Dior couture SA, Société industrielle lingerie (SIL)

TITULARUL UNEI MĂRCI SE POATE OPUNE REVÂNZĂRII PRODUSELOR SALE DE PRESTIGIU PRIN MAGAZINE DE SOLDURI

Acesta este cazul în special atunci când magazinul de solduri a fost aprovizionat cu încălcarea unui contract de licență și această încălcare aduce atingere imaginii de prestigiu care conferă acestor produse o senzație de lux

În 2000, Dior a încheiat cu Société industrielle lingerie (SIL) un contract de licență pentru fabricarea și distribuirea de produse de lenjerie purtând marca Christian Dior. Acest contract precizează că în scopul păstrării notorietății și a prestigiului mărcii Dior, SIL se obligă să nu vândă aceste articole în special către magazine de solduri care nu fac parte din rețeaua de distribuție selectivă, cu excepția cazurilor în care există un acord scris din partea Dior și că licențiatul va lua toate măsurile necesare pentru a asigura respectarea acestei clauze de către distribuitorii și detaiștii săi.

Cu toate acestea, din cauza dificultăților economice, SIL a vândut articole purtând marca Dior către Copas, care desfășoară activități specifice magazinelor de solduri. Considerând că această revânzare era interzisă prin contract, Dior a introdus o acțiune în contrafacere de marcă împotriva SIL și Copad. Distribuitorii au invocat epuizarea dreptului Dior asupra mărcii sale, întrucât produsele au fost introduse pe piață în cadrul Spațiului Economic European (SEE) cu consimțământul Dior.

Curtea de Casație franceză, sesizată cu litigiul în ultimă instanță, solicită Curții de Justiție să interpreteze Directiva 89/104 privind mărcile¹, în special referitor la nerespectarea de către licențiat a unei clauze din contractul de licență care, din motive care țin de prestigiul mărcii, interzice vânzarea către magazine de solduri din afara rețelei de distribuție selectivă.

Curtea constată mai întâi că titularul unei mărci poate invoca drepturile conferite de aceasta împotriva licențiatului care încalcă o clauză din contractul de licență ce interzice, din motive care țin de prestigiul mărcii, vânzarea către magazine de solduri, în măsura în care

¹ Directiva 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92), astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3).

se dovedește că, date fiind circumstanțele din acțiunea principală, această încălcare aduce atingere imaginii de prestigiu care conferă produselor respective o senzație de lux.

Directiva permite titularului unei mărci să invoce drepturile pe care aceasta i le conferă împotriva licențiatului, atunci când acesta încalcă anumite clauze din contractul de licență, prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din directivă, printre care figurează în special cele privind calitatea produselor fabricate. Calitatea produselor de prestigiu rezultă nu numai din caracteristicile lor materiale, ci și din aspectul și din imaginea de prestigiu care le conferă o senzație de lux. Or, în această privință, un sistem de distribuție selectivă, precum cel din cauză, care urmărește să asigure o prezentare valorizantă a produselor în spațiul de vânzare, în special în ceea ce privește poziționarea, promovarea, prezentarea produselor și politica comercială, este de natură să contribuie la reputația produselor în cauză și prin urmare la păstrarea senzației de lux a acestora.

În consecință, nu poate fi exclus ca vânzarea de produse de prestigiu de către licențiat către terți care nu fac parte din rețeaua de distribuție selectivă să afecteze chiar calitatea acestor produse, astfel încât, într-o asemenea ipoteză, **trebuie să se considere că o clauză contractuală care interzice vânzarea respectivă este inclusă în domeniul de aplicare al directivei privind mărcile**. Instanței naționale competente îi revine sarcina să verifice dacă, ținând cont de circumstanțele din litigiul cu care este sesizată, încălcarea de către licențiat a unei clauze precum cea din acțiunea principală aduce atingere senzației de lux a produselor de prestigiu, afectând astfel calitatea acestora.

În continuare, Curtea arată că **vânzarea efectuată cu nerespectarea unei clauze care interzice revânzarea către magazine de solduri din afara rețelei de distribuție selectivă poate fi considerată, în sensul directivei, ca fiind efectuată fără consimțământul titularului mărcii în cazul în care se dovedește că o asemenea încălcare presupune nerespectarea uneia dintre clauzele prevăzute de directivă.**

Deși comercializarea de către un licențiat a produselor de marcă trebuie considerată, în principiu, ca fiind efectuată cu consimțământul titularului mărcii, nu este mai puțin adevărat că **respectivul contract de licență nu echivalează cu un consimțământ absolut și necondiționat al titularului mărcii cu privire la comercializarea, de către licențiat, a produselor care poartă marca respectivă.**

Directiva prevede, în mod expres, posibilitatea titularului mărcii de a invoca drepturile pe care aceasta i le conferă față de un licențiat în cazul în care acesta din urmă încalcă anumite clauze din contractul de licență.

Prin urmare, directiva trebuie interpretată în sensul că acea comercializare de către licențiat a unor produse care poartă marca, cu încălcarea unei clauze din contractul de licență, împiedică epuizarea dreptului conferit de marcă titularului său în cazul în care se dovedește că această clauză corespunde uneia dintre cele prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din această directivă.

În sfârșit, Curtea **consideră că atingerea adusă renumelui mărcii poate, în principiu, să reprezinte un motiv legitim în sensul directivei, care justifică posibilitatea titularului mărcii de a se opune comercializării ulterioare a produselor de prestigiu introduse pe piață în cadrul SEE de acesta sau cu consimțământul său.**

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Limbi disponibile: CS, EN, FR, DE, EL, ES, IT, HU, NL, RO, SK

Textul integral al hotărârii este disponibil la adresa internet a Curții

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=RO&Submit=rechercher&numaff=C-59/08>

În general, acesta poate fi consultat începând din ziua pronunțării, de la ora 12 CET.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să îl contactați pe Claudiu Ecedi-Stoisavlevici.

Tel.: (00352) 4303 3720 Fax: (00352) 4303 4719